

СОВЕТИ

ЗА ПОДОБРА
САБОТНА ШКОЛА

ТРЕТО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2017

Сабота, 1 јули 2017

ЉУБОВ НА ДРУГИ ЈАЗИЦИ...

Анксиозност, болка и најразлични видови страдања се резултат на гревот со кој секојдневно се соочуваме. Секој од нас искусил некои работи во својот живот кои не биле во оригиналниот план за нашиот живот. Кога тоа ќе ни се случи, сомнежот лесно се вгнездува во нашиот ум додека го набљудуваме светот. Меѓутоа, што е нашата улога, каква е нашата мисија и, што е најважно, која е нашата одговорност? Кога Христос бил на Земјата, јасно нагласувал дека на Земјата дошол за да служи (види Марко 10, 42-45). Ако кажеме дека Тој е нашиот Голем Пример, зар не би требало нашата цел на оваа земја да биде да им служиме на нашите ближни? Зар нашата должност не е да им ги олеснуваме на другите луѓе последиците од гревот?

**Да го сакаме Него, тоа значи да ги сакаме другите,
а да ги сакаме другите значи да им служиме.**

Што значи да служиме? Дали тоа значи дека треба да служиме во подвижна кујна секоја седмица, да пееме во дом за стари лица или да одиме на годишни мисионски патувања? Да, секако дека тоа треба да го правиме, но ова прашање е многу подлабоко. Служењето на ближните е еден од начините на кој Бог допира до луѓето преку нас. Службата може да биде едноставно некому да му кажеме дека Исус го сака. Како повереници, ние треба да управуваме со она што Бог ни го дал. А, нашата служба на ближните е дел од нашата должност. Да им служиме на другите – тоа би требало да биде наш нераскинлив дел, дел од нашата природа, без скоро воопшто и да не размислуваме за тоа. Да бидеме целосно вклучени и ангажирани во делата на службата е најдобриот начин на кој тоа можеме да го направиме. Ние не им служиме на ближните само за да ги задоволиме нивните физички потреби, туку подеднакво и духовните, менталните.

Како Исус...

„Исус не служел половично“, пишува Елен Вајт. „Тој не ја мерел својата работа со работни часови. Своето време, своето срце, својата душа, својата сила во потполност ги посветил за доброто на човештвото. Во текот на денот го мачел заморот, бидејќи долгите ноќи ги поминувал во молитви за да прими милост, да издржи и да може да заврши многу повеќе работи. Со силен плач и солзи во очите, ги испраќал своите молитви кон небото, за да може Неговата човечка природа да биде зајакната, за да може да пружи соодветен одговор на итриот непријател и да прими сила за да ја исполни својата мисија - да го воздигне човештвото. На своите работници, Тој им вели: 'зашто ви дадов пример и вие да правите онака, како што ви направив Јас'" (Јован 13,15); (*Ministry of Healing*, стр. 500).

Одвреме-навреме, идејата да им служиме на другите ни се чини тешка, особено кога не сме сигурни на кој начин треба тоа да го правиме. Многу е важно да го имаме на ум коренот на сето тоа. Христос ни налага „да служиме“ и кога Тој е во центарот на нашиот живот и на сè она што го правиме, тогаш не постои ништо помало од тоа да продолжиме да ја шириме Неговата реч. На ближните можеме да им служиме само од љубов кон нашиот Спасител, онака како што Тој би сакал тоа да го правиме. И дури тогаш ќе можеме да ги слушнеме прекрасните зборови: „Тогаш неговиот господар му рече: 'Добро, сакан и верен слуго! Си бил верен во малку, ќе те поставам над многу; влечи во радоста на својот господар!'“ (Матеј 25,21).

СЛУГА ИЛИ ПРИЈАТЕЛ - ИЛИ ОБЕТЕ?

Дали Исус гледа на нас како слуги или како пријатели? Писателите на Новиот завет на безброј места и на различни начини навеле дека ние сме Христови слуги. Ние сонуваме Исус да ни ги упати зборовите: „Тогаш неговиот господар му рече: ‘Добро, сакан и верен слуго! Си бил верен во малку, ќе те поставам над многу; влезе во радоста на својот господар!’” (Матеј 25,21). Ја прифаќаме нашата улога на слуга кога ги применуваме Исусовите зборови: „А Царот ќе им одговори: ‘Вистина ви велам, доколку му направивте на еден од овие Мои најмали браќа, Мене Ми направивте’” (Матеј 25,40). Писмото недвосмислено зборува за реалноста дека ние сме Негови слуги. Меѓутоа, постои еден текст кој пленува: „Вие сте Ми пријатели - ако го вршите она, што Јас го заповедам. Не ве наречувам веќе слуги; зашто слугата не знае што прави неговиот господар; а вас ве нареков пријатели, зашто ви соопштив сè што чув од Мојот Татко“ (Јован 15,14,15). Со овие зборови Исус изјавува пријателство и вистинска блискост и партнерство. Тој продолжува да се обраќа со следните зборови: „Ако останете во Мене и ако Моите зборови останат во вас, барајте што и да посакате, и ќе ви биде. Мојот Татко се прославува со тоа, што ќе давате многу плод и ќе бидете Мои ученици. Како што Таткото Ме возљуби Мене, така и Јас ве возљубив вас. Останете во Мојата љубов!“ (Јован 15,7-9).

„Внатрешна работа“

Нешто сме научиле од Исуса: знаеме дека Неговата служба била „внатрешна работа“. Ние не можеме сами себеси да се направиме слуги; тоа мора да произлезе од срцето. Христос не го милувал она што е вештачко: „Како што Човечкиот Син не дојде да Му служат, туку да служи и да ја даде својата душа за откуп на мнозина“ (Матеј 20,28). Тој живеел онака како што зборувал. Како не-

гови пријатели, Исус нè повикува да му се придружине и да живееме таков живот. „Никој нема поголема љубов од оваа: да го положи сопствениот живот за своите пријатели. Вие сте Ми пријатели - ако го вршите она, што Јас го заповедам“ (Јован 15,13). „Пријателот“ е подготвен да служи затоа што Исус внел љубов во неговото срце. Пријател или слуга - или и двете? Ние служиме со Христа. Преку Него работиме онака како што Тој работел. Затоа што има доверба во нас и ни го кажал она што Нему Татко му му го открил, Тој сака и ние така да служиме, не само како слуги, туку како Негови пријатели.

Ние сме Христови слуги и ученици, но и повеќе од тоа, ние сме негови пријатели и негови сакани деца. Како што ја примаме неговата безмерна љубов кон нас, така треба да ја покажуваме и да ја споделуваме со другите. Колку голема ќе биде радоста кога ќе ги слушнеме еден ден зборовите „Добро, сакан и верен слуго!“, што лично Христос ќе ни ги упати. Исто так, најпрекрасно од сè ќе биде тоа што ќе останеме, како негови пријатели и ученици, вечно со оној што толку многу нè сака што и својот живот го даде за да останеме во неговата љубов.

Сабота, 15 јули 2017

ДАЛИ НАВИСТИНА ВЕРУВАМЕ ВО ОНА ШТО НИ СЕ КАЖУВА?

Постојат верувања на кои луѓето ги посветиле своите животи да ги изучуваат, верувања околу кои се расправаат тврдејќи дека се возвишени и достоини за жртвување и смрт:

**Верувам во Единиот Бог Отец, Седржител,
Творец на Небото и на земјата, на сè видливо и невидливо;
И во Единиот Господ Исус Христос, Син Божји, Единороден,
кој се вплоти од Светиот Дух и Марија Дева и стана човек;
И беше распнат заради нас во времето на Понтиј Пилат,**

и страдаше, и беше погребен; И воскресна во третиот ден...

Понекогаш луѓето можат да ги изговараат зборовите на Кредото на христијанското верување, но пропуштаат да се прашаат себеси дали навистина веруваат.

Верата не е едноставно држење на некои верувања. Многу луѓе, кога размислуваат за верата, сметаат дека Бог постои или дека Писмото е вистинито или дека љубовта е најголемата особина што постои. Но, во својот темел, верата не е едноставно цитирање на одредени изјави. Верата подразбира доверба во личност. Сите ние сметаме дека сакаме да бидеме сигурни, сакаме кога сè е извесно и познато, меѓутоа, не е така. Она што навистина ни треба е доверба, мудро поставена доверба. Довербата е подобра од сигурноста, бидејќи ја почитува слободата на личноста и ѝ овозможува раст и блискост каква што некои никогаш сами не би можеле да ја стекнат. Не постои блискост без доверба.

Учениците гледале на Исуса и размислувале – мене ми се допаѓа Неговиот живот, би сакал да можам да живеам така. Кога се обидуваале да ги спроведат оние работи за кои Исус ги поучувал, сфатиле дека Неговите учења всушност имаат смисла, кога се однесуваат на нив. Простатавањето било многу подобро отколку одмаздата. Великодушното делење било подобро отколку трупањето. Учениците почнале да веруваат во таа вистина. Растот и напредокот на Исусовите ученици изгледал вака: Најпрво имале доверба во Исуса, потоа почнале да имаат вера во Исуса. Нивниот ум почнал да наликува на Неговиот. На крајот, по Неговото распетие и воскресение, и по излевањето на Светиот Дух, учениците сфатиле дека Исус е Спасителот на светот, и дека Тој навистина е откровение на самиот Бог и затоа му верувале до крајот на својот земен живот.

Ние често се обидуваме да ги поттикнеме луѓето да веруваат во Исуса за да имаат вечен живот – да ги упатиме на патот кон небото, но притоа можеби пропуштаме да ги научиме на првите чекори – да Го запознаат Христа во својот секојдневен живот.

Кога е во прашање психологијата - ваквиот метод не функционира. Ваквата состојба произведува луѓе кои велат дека веруваат во

Христа и кои можеби дури само сметаат дека веруваат во Христа, но она што го покажуваат е дека тие не ги делат Неговите идеи за тоа какви се нештата и за тоа како животот навистина дејствува. Тие не се во состојба да живеат онака како што живеел Христос. Тешко е да се живее онака како што би живеел Исус, ако не ги делиме во основа неговите уверувања за тоа каква е вистинската реалност.

Но вистинската реалност е дека ние можеме да чекориме со Христа во животот. Од него можеме да ги црпиме неговите ставови, неговите идеи, неговите вистини, можеме да го направиме наш пријател кој е во секој момент покрај нас и на секој чекор можеме да се потпреме на него. Можеме да чекориме со целосна доверба во него и во неговата Реч. Со таквата вера и доверба ние ќе чекориме и ќе го споделуваме ранохристијанското верују со другите.

Сабота, 22 јули 2017

ДА ПРОНАЈДЕМЕ МИР

Мнозина меѓу нас пораснале слушајќи ги познатите зборови како дел од нашата црковна култура, меѓутоа, никогаш не сме станале навистина да размислуваме за тоа. Зборовите за кои зборуваме стојат запишани во посланието до Филипјаните „И Божјиот мир, што го надвишува секој ум, ќе ги запази вашите срца и вашите мисли во Христа Исуса“ (Филипјаните 4,7). Дури и ако сме ја изразиле својата вера во Христа и сме го побарале Неговото присуство, немаме гаранција дека ќе го имаме тој мир во секој момент од својот живот. Некои христијани го имаат тој мир, меѓутоа, сите оние што се нарекуваат со Христовото име, можат во својот живот да го искушат тој мир. „И Божјиот мир, што го надвишува секој ум, ќе ги запази вашите срца и вашите мисли во Христа Исуса“ (Филипјаните 4,7).

Павле ја спознал тајната на тој мир, на тој спокој во многубројни ситуации во својот живот. Тој изјавува: „Не го зборувам тоа заради скудност, зашто научив да бидам задоволен со она во што

сум. Знам да живеам и во скудност, знам и во изобилство, научен сум на сè и во сешто: да бидам сит и да гладувам; да сум во изобилство и во скудност. Сè можам преку Христа, кој ми дава сила“ (Филипјаните 4,11-13).

Дали барате мир и задоволство? Дали се чувствувате напнато? Дали се грижите за работите кои се надвор од вашата контрола или не можете на нив да влијаате? Дали паѓате во депресија кога работите не се одвиваат онака како што сте замислиле? Ако тоа го правите, тоа значи дека не сте го достигнале тоа ниво на мир кое Бог ви го нуди и сака да ви го пружи.

Дали би сакале помалку да се грижите, да не бидете напнати и вознемирени, да не бидете депресивни, туку среќни, радосни и со мир во срцето во поголемиот дел од своето време? Одредете време кое ќе го поминувате секојдневно со Бога, а потоа посветете го тоа време за да развивате блиска заедница со Него.

Можеби тоа чудно звучи, но количината на времето поминато со Бог на почетокот, повеќе значи отколку самиот квалитет. Ако поминувате повеќе време во дружење со Него, Тој ќе се погрижи и за квалитетот на тоа време поминато во заедништво. Меѓутоа, многу е тешко да се има квалитет без да се одвои доволно време за да се постигне тоа. Тој сака заедницата со Него на човекот да му биде приоритет. Во заедница со Него да поминува извесно време насамо – Бог и јас. Бог нè создал според својот лик, пред сè да бидеме Негови пријатели. Како можеме да бидеме Божји пријатели, освен ако не одвојуваме доволно време секојдневно да Го запознаваме? А како можеме да Го запознаваме, ако не поминуваме доволно квалитетно време со Него? Како да го најдеме тоа време?

Првиот чекор, е да ја препознаеме својата потреба да издвоиме време за дружење со него. Ако сметате дека не треба да поминувате многу време со Него, размислувајте за односот што го имате со Него од Негова перспектива. Создателот на вселената секогаш ни стои на располагање, и сака да помине време во кое ќе се сретне со вас. Тој ни дава слобода да го бараме во секое време. Тој е тука и чека на нас, со топла надеж дека и ние ќе се појавиме на таа средба. Тоа ни влева мир и спокојство во душата. Нашиот Бог е со нас.

СТАРЕЕЊЕ

„Од перспектива на некој што старее, попуштањето и лесното предавање на животот е нешто со кое старите луѓе ја разбиваат илузијата за бесмртноста. Таа психички јакне кога ќе се навратат на својот претходен живот и можат со насмевка да се сетат на сите настани и ситуации. Кога сите работи ќе се стават на своето вистинско место, постои време да се прегрнат сите вистински причини за живеење“, вели авторот Хенри Ноуен.

Кои се тие вистински причини за живеење? Е тоа е вистинско прашање! За христијаните, периодот на староста исто така може да претставува дел од патувањето кон небесната светлина, наместо тонење во темнината. „Јас продолжувам да чекорам со Него, додека трае мојот живот и мојата сила“. Одењето со Христа е вистинска авантура, беа оглед колку години имате! И во третата доба можете слободно да живеете како Божји повереници и партнери, и подеднакво да уживате во тоа да „бидете“ и да „работите“, онака како што никогаш порано не сте го правеле. „Некои луѓе веруваат дека животот завршува кога човек ќе наполни 65 години. Други сметаат, дека тој тогаш всушност и започнува, и дека не постои ништо што може да ги задржува. Микеланџело работел на фреските на катедралата на Свети Петар кога имал 71 година, а работел и на „Рондани Пиета“ кога имал речиси 90 години. Верди го завршил своето дело „Фалстафат“ кога имал 77 години. Марк Чагал ги завршил двата мурала на Метрополитен Операта во Њујорк кога имал 77 години. Томас Едисон го патентирал својот последен изум кога имал 81 година. Бенџамин Франклин во таа исто доба го завршил пишувањето на првиот устав на САД.

Иако нивната физичка сила се намалувала, гледаме луѓе кои стареееле со духовна виталност. „Тие се откриле и ни покажале дека Божјата слава се покажува наутро, но исто така и навечер. Сè си има свое вистинско место и свој болскот.

Постојат многу библски списи кои кажуваат како Бог го исполни животот на старите лица и им дал смисла и цел. Погледнете го животот на Мојсеј. Неговиот повик да ги изведе децата на Израел од заробеништво и да ги поведе во ветенета земја, дошол кога бил во своите осумдесетти години. Без оглед на фактот што неговата лична слабост се задржала до крајот на таа задача, Бог го благословил со славното влегување во светлината на Неговото царство (5. Мојсеева 34 глава).

Аврам имал 100 години, а ни Сара не била многу млада, кога се родил ветениот син, Исак. Бог ги избрал Захарија и Елисавета, кои исто така биле во поодминати години, да бидат родители на пророкот кој ќе го подготви патот за Господа Исуса – Јован Крстител (Лука, 1. глава). Симеон, праведен и побожен, добил ветување од Светиот Дух дека нема да умре додека не ја види Светлината на светот – Господа Исуса Христа. Осудесетгодишната пророчица Ана, која никогаш не ја напуштала својата мисија да служи во храмот, била таму за да посведочи дека Откупителот дошол (Лука 2. глава).

Предвечерјето на животот има свој сопствен сјај. Иако мрачните вечерни сенки се присутни, сепак, во вашите срца може да биде утро, бидејќи ние одиме кон Светлината, а најдоброто допрва треба да дојде.

Сабота, 5 август 2017

ВРЕМЕ ПОМИНАТО НАСАМО СО БОГА

Човечкиот живот се живее во сегментите на времето. Без оглед, дали некој е ангажиран да служи во црквата или во некои лични активности, животот опфаќа настани кои се случуваат, бидејќи сите наши човечки настојувања се одржуваат во една временска одредница. Тоа значи, дека никој од нас не може себеси да си дозволи да ги расипува тој скапоцен Божји дар на начин на кој тоа го

прави човекот на денешницата. Дури и „проповедникот“, кој во Библијата е познат по својата мудрост, го сфаќа големото значење на секој еден момент во животот, изјавувајќи „Сè има свое доба, и секоја работа под небото свое време“ (Проповедник 3,1).

Значењето на времето во однос на Бога јасно е изразено во Писмото уште од самиот почеток, кога Бог го воспоставил седмиот ден – саботата како посебно време, време кога Адам и Ева можеле доживеат вистински одмор во Него (1. Мојсеева 2,2-3).

Да одвојуваме време за Бога во нашиот живот, тоа не е само „правилно“ во смисла на нашето христијанско однесување, туку е показател на добрата повереничка служба – Бог да заземе вистинско место во нашиот живот. Бог, исто така, смета дека на човечките суштества им е потребно време за да оживеат и секодневно да живеат. Ја создал „ноќта“ за Неговите созданија да можат да спиијат за да ја обноват енергијата и да му дадат време на нивното тело да ја заврши својата работа, да се зацели и да се обнови. Меѓутоа, уште поважно е тоа што Бог сакал Неговиот народ да одвои време да биде во заедница со Него, за да може подобро да Го запознае како свој Творец и Спасител. Времето поминато насамо со Бога не е само опција - туку неопходна дисциплина на христијанскиот живот.

Исус одвојувал време

Христос практикувал да се поврзе со Бога, да ја доживее заедницата и Неговото присуство како неопходна подготовка за својата служба. Не само што одвојувал време во почетокот на својата јавна служба за заедница со Таткото, туку продолжил тоа да го прави и понатаму во својот молитвен живот (Лука 9,18; 11,1). Ова специјално време било тајната на Неговата сила што можеле сите да ја видат во неговата служба во Палестина.

Учениците одвојувале време

Додека првосвештеникот ги испитувал за авторитетот со кој учениците го излечиле сакатиот човек во храмот, Петар храбро изјавил дека тоа било направено со силата на Исус од Назарет (Дејла апостолски 4,8-10). Управителите на храмот биле восхитени од

храброста на Петар и Јован, посебно затоа што сите ги сметале за прости луѓе без формално образование, но сепак забележале дека „биле со Исус“ (Дела апостолски 4,13). Силата и храброста се последица на животот поврзан со Исуса Христа. Учениците одвојувале време за заедница со Бога.

Дали ти ќе одвоиш време?

Ако Исус чувствувал потреба да одвојува време за заедница со својот Татко во својот живот и служба, ако учениците увиделе дека им било потребно време за да бидат прави пред својот Господ, што им овозможило да прават чудесни работи, зар не би било мудро како повереници и водачи на Божјото дело во црквата да издвојуваме време за заедница со Него уште денес?

Благодарност

Во евангелието според Лука, читаме извештај за десет души кои Исус ги излечил од лепра... Сите десет биле излечени, но само еден – самарјанецот - дошол да му се заблагодари на Исуса што бил исцелен:

„Тогаш Исус одговори и рече: ’Зар не се очистија десетмина? Каде се уште деветте? Не најдоа ли да се вратат и да Му благодарат на Бога, освен овој туѓинец!’“ (Лука 17,17,18).

Десетмина биле исчистени. Десетмина го добиле назад својот живот. Само еден се свртел и тргнал по правиот пат, додека деветмината си заминале по своите патишта. Само една личност се вратила за да му се заблагодари на Дарителот за чудесниот дар на исцелување. Кога ја читам оваа приказна за Исус и за лепрозните, себеси си го поставувам прашањето – зошто единствениот што се заблагодарил бил Самарјанец. Можеби и самиот факт дека бил самарјанец, а Исус Евреин, го направил да биде свесен за милостивиот дар што го добил. Кога имаме нешто во преголема мера тогаш сме склони да станеме неблагодарни. Илузијата на благодарност е таква што мислиме дека ќе ја доживееме повеќе ако добиваме нови работи кои навистина ги сакаме.

Склони сме да го задржуваме резултатот и да се споредуваме себеси со другите. Кога станува збор за богатството, на пример, ние сме склони да го слушаме она што психологот Леон Фастингер го нарекува „принцип на благо споредување“. Ние постојано се споредуваме со оние кои се малку подобри, со надеж дека ќе го достигнеме нивното ниво на успех. Ваквото сфаќање нè оддалечува од благодарноста. Тоа, исто така, го оттргнува нашиот поглед од луѓето кои имаат потреба, така што не размислуваме за потребата да споделуваме со другите.

Бог ни го дава дарот на благодарност. Благодарноста е способност да се искуси животот како дар. Тоа ни ја отвара свеста за радост, понизност и прави нашите срца да бидат великодушни. Благодарноста нè ослободува од темнината на размислувањето само за себеси. Благодарноста е дар што ни го дава Бог и кој ни овозможува да бидеме благословени со сите други Негови дарови, како кога му овозможуваме на нашето сетило за вкус да ужива во разновидноста на храната. Без благодарност, нашиот живот деградира во љубомора, незадоволство и обвинување, земајќи го здраво за готово она што веќе го имаме и прави секогаш да посакуваме да имаме многу повеќе од она што ни е потребно.

Можеме да имаме многу мало богатство, а сепак да бидеме богати. Богатата душа го доживува животот поинаку. Таа доживува чувство на благодарност за она го примила, а не незадоволство за она што не го примила или не го прима. Таа се соочува со иднината со надеж, а не со вознемиреност.

Големата тајна на радоста на животот – тајна за која сметаме дека ќе ни донесе богатство – е да искажуваме благодарност. Благодарноста покажува дека оние кои се богати во Господа, всушност се богати поради заедницата со Него, а не поради богатството што го имаат.

Апостол Павле сфатил дека имал повеќе од она што му е потребно, било да живее во луксуз или во затвор, бидејќи бил ослободен од подвижната лента на себичното грабање. Дали доживувате благодарност или се наоѓате покрај подвижната ленка и само сакате што повеќе да зграпчите за себе?

ШТО ЗНАЧИ ТОА ДА СЕ СЛАВИ БОГ?

Вебстеровиот речник славењето го дефинира како „израз на одобрување или восхитување“. Второто значење е „воздигнување на некое божество, владетел или херој“.

Зошто е толку тешко да се прославува Бог? Што треба да правиме за да научиме да го прославуваме Бога? Постојат неколку фактори кои ја отежнуваат благодарноста. Првата работа е што ние едноставно не сме навикнале да го прославуваме. Втора работа, прославувањето бара од нас Бога да го ставиме на прво место во нашиот живот, и да не размислуваме толку за самите нас. Тешко можеме во исто време да размислуваме за себеси и да го славиме Бога. Трето, за да го прославуваме Бога, мораме да го промениме ритамот на својот живот. Мораме да одвоиме време кога ќе ги посветиме нашите мисли на Бога и на Неговите дела. Едноставно кажано, прославувањето или благодарноста не е нешто што природно извира од нас. Ние треба да научиме да го прославуваме Бога. Прославувањето на Бога има сила да го промени нашиот живот. Прославувањето го отргнува погледот од самите нас и ни помага да се сосредоточиме на Бога и Неговата реалност. Тоа ја менува перспективата од која што ние гледаме на животот и нè става во контекст на неговата. Прославувањето ни помага да го препознаеме Бога и Неговата способност да дејствува во нашиот живот. Тоа нè потсетува дека Тој нас нè сака безмерно и дека е длабоко заинтересиран за секој детал од нашиот секојдневен живот.

Псалмите се полни со повици да го прославуваме Бога. Тие ни помагаат да научиме како да Го прославуваме давајќи ни безброј теми за благодарене. Еве неколку начини на кои можеме да го прославуваме Бога и да му укажуваме благодарност:

- Заблагодарете му на Бога за она што сте. Бог е Создател, Тој е Откупител, Тој е наш Господ.
- Славете го Бога за Неговиот карактер. Секој аспект на Божји-

от карактер е достоин да прими благодарност и прославување. Неговата љубов, Неговата добрина, Неговата сила, Неговиот интегритет, Неговото величие, Неговата суштина и сите останати атрибути на Неговиот карактер ни помагаат да Го славиме.

- Славете го Бога за она што го прави. Тоа значи за она што правел во минатото, за она што го прави денес и за она што ветил дека ќе го прави во иднина.

Еден пример за благодарност кон Бога:

„Те славиме, Боже, бидејќи ти си Цар над царевите и Господ над господарите. Ти си наш Бог и ние сакаме да Ти оддадеме благодарност и слава за Твојата љубов. Уште пред да се родиме, ти си нè сакал. Твојата љубов во нас буди нов живот, затоа Те прифаќаме како наш Господ. Ние те славиме, бидејќи си Создател на сè што нè опкружува. Ти си нè обликувал со своите раце и со љубов ги исполнуваш нашите срца. Те славиме бидејќи Ти нè откупи. Ни даваш вечен живот, и таа доверба го менува нашето минато, сегашност и иднина. Ти си достоин за пофалби поради своето големо сочувство и милост. Боже, Те славиме бидејќи нè повикуваш да имаме заедница со Тебе и сакаш да го делиш својот престол со нас. Со своето присуство го водиш нашиот живот само напред и кон подобро, давајќи ни секогаш нова прилика. Те славиме со целото срце, со целата душа и нашите усти... Денес повторно донесуваме одлука за да Ти служиме со својот живот. Прифати ја оваа наша благодарност. Целото наше битие нека го слави Твоето име Царе и Господе наш, бидејќи ти си достоин за хвала и слава. Ти си Бог во сите векови и нè водиш од ден во ден, за да можеме низ цела вечност да го воздигнуваме Твоето свето име“.

УПРАВУВАЊЕ СО НАШИТЕ МИСЛИ

Добра навика е миењето раце пред оброк. Меѓутоа, што се случува кога повремено забораваме тоа да го направиме среде не-превидени околности? Веројатно ништо. Миењето раце ги намалува шансите за инфекција, меѓутоа, тоа не е единствен заштитен механизам. Имунолошкиот систем на еден здрав поединец е тука да обезбеди многубројните бактерии да се неутрализираат преку нашиот дигестивен тракт.

Меѓутоа, непристојната реченица изговорена во момент на лутина, или страстната, лакома мисла, може да произведе заразна морална инфекција, предизвикувајќи нечија повреда, влошување на односите, желба за одмазда на противникот, или може да доведе до оштетување на целокупната заедница. Моралните неоправдани размислувања и однесувања ќе предизвикаат валкање на карактерот на самата личност. На тоа мислел Исус кога рекол: „Зашто од срцето произлегуваат: зли мисли, убиства, прељуби, блудства, крајби, лажни сведоштва, хули. Тие се нештата кои го онечистуваат човекот. А јадењето со неизмиени раце не го онечистува човекот“ (Матеј 15,19,20). Овој принцип е сигурен водич кој можеме да го примениме за да нè чува од неморалните негативни последици.

Клучното значење на моралните импликации на нашите мисли, е дека нашето ментално здравје делумно е зависно и од начинот на кој ги обработуваме своите мисли – нашиот стил на размислување, кој зависи од нашиот избор. Меѓутоа, кога грижата е претерана, преоптоварена со она што можеби може да се случи но не мора, кога личноста не може да дојде до некое решение, тогаш мора да се отфрли вознемиреноста или опсесивно-компулсивното размислување.

Уште еден пример на негативно размислување за себе: таков сум бидејќи бев малтретиран во училиште, или никогаш нема да

бидам во состојба да се прилагодам на оваа нова локација, или, кога е иднината во прашање, денешната финансиска криза никогаш нема да биде решена!. Таквите облици на размислување можат во голема мера да се видат кај поединци со депресивен, опсесивно – компулсивен начин на размислување. Затоа психотерапевтите ги поучуваат своите клиенти да го отфрлат тој „сè или ништо“ начин на размислување. („Или ќе се оженам со Марија или воопшто нема да се женам“, или, „ако не ја добијам таа работа, потполно ќе пропаднам!“, или „доживеала несреќа кога сакала да дојде кај мене, значи, јас сум крив“).

Како управител на моето ментално здравје, морам да направам сè што е потребно за да ги отстранам погрешните негативни и токсични мисли. А, во исто време, со Божја помош, да размислувам за содржините кои позитивно ќе го хранат мојот ум (види Филипјаните 4,8). Луѓето често ги користат гореспоменатите советодавни стратегии, иако религиозните стратегии можат да бидат високо поефикасни. Молитвата и читањето на Библијата (особено делови од Псалмите и мудрите изреки на Соломон) претставуваат одличен начин да се отргнат несаканите мисли, да се постигне утеха и да се зголеми протоколот на позитивните емоции.

Сабоџа, 2 септември 2017

ЗОШТО ТРЕБА ДА СЕ МОЛАМ?

Молитвата е канал на комуникација преку кој човештвото ги изразува своите стремежи и надежи, како и своите потреби и желби. Молитвата им е потребна на човечките суштества за да комуницираат со Бога. На Бога му е мило кога човекот Му ги изразува своите желби од срце, а посебно кога Го признава како Бог во својот живот.

Злоупотреба на молитвата

Тешкотиите почнуваат кога ќе го изгубиме од вид теолошкиот концепт на молитвата и кога го користиме тој канал на комуникација од човечка перспектива, а не од Божја гледна точка. Човекот е нурнат во атмосфера управувана од сегашноста и материјализмот, додека Бог се открива во атмосфера водена од иднината и духовната реалност. Со други зборови кажано, ние размислуваме „овде и сега“, а Бог управува со своето царство кон иднината и вечноста. Апостолот Јаков го појаснил ова кога изјавил „Барате, но не добивате, зашто барате погрешно, за да го трошите во вашите страсни желби“ (Јаков 4,3).

Причини за молитва

1. Затоа што секојдневно ни е потребно да црпиме од Божјата благодат за да се соочиме со должностите и искушенијата на секојдневниот живот. Бог не може да го натера поединецот да го следи вистинскиот пат. Фактот дека некој барал помош од Бога за вечерашниот ден, не значи дека и денеска ќе ја посака таа иста помош. Тоа е причината што мораме секојдневно да ги изразуваме нашите стремежи и интересирања за Божјата интервенција во нашиот живот, како што Бог има договор со универзумот коректно да ги исполнува сите работи, постојано, секогаш.

2. Затоа што најголемата промена која треба да ја постигнеме е промената на „срцето“ (а тоа ги опфаќа умот, животот, навиките и делата). Таа промена може да се добие само ако лично го бараме Бога во молитва, проучување и размислување, и работа. Елена Вајт тоа го изразила на овој начин: „На срцето му е потребна промена и таа може да се оствари само кога лично бараме благослов од Бога во молитва, кога копнееме Неговата сила и Неговата мудрост да се покажат и да дејствуваат на промената на нашиот карактер“ (Prayer, стр. 9). Таквата трансформација на мислите и чувствата во целокупниот живот на поединецот е толку важна што нашиот Господ му изјавил на Никодим: „Исус му одговори и рече: 'Вистина, вистина, ти велам, ако некој не се роди одозгора, тој не може да го види Божјото Царство'" (Јован 3,3). Ова значи дека, ако не успее-

ме да го промениме својот живот, ќе бидеме надвор од Божјото царство, а со самото тоа, и надвор од вечноста. Оваа духовна цел е во согласност со реалноста на она што му е значајно на Бога. Материјалните добра, како што се куќата, автомобилот, звањето или сметката во банка, има свое место во животот на човекот, и можат правилно да бидат употребени само кога сме поврзани со Божјата волја. Тој е заинтересиран првенствено за нашето вечно добро, иако знае дека во овој привремен свет се потребни и одредени материјални добра.

Секојдневно треба да се молиме Бог да ја излева својата милост на своите созданија и да ја прифаќа со цело срце. Таа ни е неопходна за секој ден, а тоа ќе ни даде сила за да го промениме нашиот карактер сообразно на Божествениот.

Сабојта, 9 септември 2017

НА ДУШАТА И Е ПОТРЕБНА СЛОБОДА

„Господовиот Закон е совршен - ја крепи душата; Господовото сведоштво е верно - му дава мудрост на неукниот“ (Псалм 19,7).

Законот ја оживува душата? Можеби некој би кажал дека е обратно – законот ја угнетува душата. Вистина е дека, за да опстане некое општество, потребни се правила, иако главно сакаме да бидат на оној минимум кој е потребен за да се заштитат невините луѓе од злото. Зошто некој би помислил дека душата може да ужива во нив? Дали меѓу законот и душата постои некоја врска што нам не ни е воочлива? Душата копнее да биде слободна, но се испоставува дека слободата на душата е малку покомплицирана отколку што мислиме.

Постои мисла дека слободата доаѓа на два начина, дека постојат два вида на слобода. Постои слобода од надворешните ограничувања, кога некој ни зборува што да правиме. Таквата слобода би можеле да ја наречеме „слобода од...“. Меѓутоа, постои и друг вид

на слобода, која би можела да се нарече „слобода за...“ Постои слобода да живеам онака како што сум создаден да живеам, слобода да станам човек каков би сакал да бидам. Тоа е „слобода за...“

Не морате да бидете стручњак за да препознаете дека некој вид на слобода е желбата нашата култура да биде слободна од надворешните ограничувања. Кажете некому дека не може да направи нешто, и тој ќе најде начин тоа да го направи. Слободата од надворешните ограничувања апелира до сите нас, но сметам дека тоа не е она што и е потребно на слободата на душата.

Нашата слобода не е ограничување само од надворешните ограничувања. Постои уште едно чудно ограничување. Нашата слобода е ограничена со внатрешната реалност која е слика на скршеност, слабост и разделеност што се доживува внатре во нашето битие. Сакаме да живееме среќен, радосен, оптимистички начин на живот, но не успеваме. Сакаме да престанеме да викаме на своите деца. Сакаме да бидеме личност која навистина успева да управува со својата лутина, посакуваме да бидеме несебични, но не успеваме. Не сме слободни. Слободата што ни недостасува е внатрешната слобода, а тој внатрешен недостаток на слобода има нешто многу понечовечно, потрагично отколку надворешните ограничувања. Овој вид на слобода е внатрешна, и е многу скапоцена. Тоа е „слободата на душата“.

Ако нашата волја му робува на нашиот апетит, ако нашите мисли се опседнати со неисполнетите желби, ако нашите емоции им робуваат на условите на нашето живеење, ако нашите телесни навики се во спротивност со нашето исповедање на вредностите, тогаш душата не е слободна. Единствен начин душата да биде слободна за сите делови на нашата личност е таа да биде правилно избалансирана. Слободата што ѝ е потребна на нашата душа е онаа слобода која ни помага да станеме личност која својот живот ќе го живее со полн капацитет.

Како да ја стекнеме онаа слобода по која копнее нашата душа? Ова е големата иронија за слободата - за да станеме вистински слободни, мораме да се предадеме. Предавањето не е популарен концепт. Тоа оди против сите наши сознанија за тоа што значи да

се биде слободен. Војната не може да се добие ако се предадеме. Дали некогаш сте виделе некогаш некој фудбалски тим да го предаде својот натпревар на финалето на светското првенство? Меѓутоа, предавањето е единствениот начин да стекнеме слобода за својата душа. Ако сакаме да ја ослободиме својата душа, тогаш признаваме дека постои духовен поредок што Бог го замислил за нас. Ние не сме центарот на универзумот, а не сме ни господари на својата иднина. Бог постои, а ние не сме како Него. Вистинската слобода доаѓа тогаш кога во нашиот живот ќе го прифатиме Бога, кога ќе го прифатиме Неговиот повик да живееме според неговите принципи, да го имаме неговиот карактер. Вистинската слобода доаѓа кога ќе го прифатиме Божји поредок за овој свет, и ќе го најдеме своето место во него. Поради тоа, во Библијата може да се види оваа силна врска меѓу Божјиот закон и слободата на душата. Псалмистот пишува: „Ќе го пазам Твојот Закон постојано и до века. Ќе одам нашироко, зашто ги истражувам Твоите повелби“ (Псалм 119,44,45). Божјиот закон не ни е даден за да нè натера само да почитуваме список со правила, туку нашата душа да биде слободна да живее во сета полнота на Божјите благослови.

Сабота, 16 септември 2017

КОЈА Е РАЗЛИКАТА МЕЃУ РАДОСТА И СРЕЌАТА?

Среќата се базира на некое искуство кое е плод на надворешен поттик. На пример, кога човек ќе се вери за личноста што ја сака, непосредно пред склучување на бракот, тоа кај него поттикнува чувство на среќа. Среќата, исто така, има тенденција и да исчезне ако се промени некоја ситуација. Ако личноста кратко време по свршувачката, на пример, го удри и непоправливо го оштети својот скап автомобил, по ова ново непријатно искуство претходното убаво искуство на среќа ќе исчезне.

Грчкиот збор кој во Новиот завет се користи за „среќа“ се споменува најмалку педесет пати. Пет пати овој збор е преведен како „среќа“, а четириесет пати како „благослов“ (овој број варира во различни преводи).

Од друга страна, радоста е заснована на внатрешната благосостојба или очекување на некое добро. Ако го следиме горниот пример, двајцата верени можат да бидат незадоволни. Некои околности во нивниот живот, несогласувања и сл., не се пријатни чувства, иако едновременно повеќето брачни двојки ќе кажат дека се радосни речиси цело време бидејќи очекуваат да склучат брак. Радоста што ја чувствуваат не зависи од моменталните непријатни околности. На многу места во Новиот завет можат да се најдат зборови кои се користат за да се опишат чувствата на задоволство.

Едно од највпечатливите места во Светото писмо е: „Сметајте ја за чиста радост браќа мои, кога ќе паднете во разни искушенија“ (Јаков 1,2). Сигурно е дека некои „разни искушенија“ не носат среќа, меѓутоа, на христијаните им е кажано дека дури и тогаш имаат причина да се радуваат. Причината за радост и задоволство е наведена во наредните два стиха – „знаејќи дека испитувањето на вашата вера создава трпение! А трпението нека има совршено дело, за да бидете совршени и потполни: без никаков недостаток“ (Јаков 1,3,4). Овдеспоменатото задоволство не се однесува на самите искушенија, туку на очекувањето на резултатите на она што тие го прават.

Едно друго место во Писмото, во кое се нагласува радоста, е посланието до Филипјаните. Павле го напишал ова послание додека бил во затвор во Рим, а сигурно не би се радувале кога би биле на такво место. Ова послание започнува со изјави на радост – „Му благодарам на својот Бог секогаш кога си спомнувам за вас; непрекратно во секоја своја молитва се молам за сите вас со радост, заради вашето учество во проповедањето на Евангелието од првиот ден досега. Уверен сум во тоа, дека Оној, Кој го почна доброто дело во вас, ќе го доврши до Денот на Христа Исуса“ (Филипјаните 1,3-6). Тој не изјавил дека е среќен - бидејќи околностите во кои се наоѓал ни најмалку не наликувале на среќа - туку де-

ка се молел со радост поради уверувањето кое го имал додека ги очекува резултатите од божественото дејствување. Тој изјавува дека некои го проповедале евангелието, мислејќи дека тоа можеби ќе му предизвика некои проблеми на Павле, но без оглед на сè, тој вели - „Но што тогаш? Само тоа: дека на секој начин, било дволично или искрено, Христос се проповеда. И му се радувам на тоа, а и ќе се радувам“ (Филипјаните 1,18).

Павле продолжува да ги охрабрува Филипјаните да бараат да имаат заедница со Бога, заедница која ќе им донесе радост. Очевидно е дека радоста во Светото Писмо се споменува во однос на заедницата со Бога, а не како резултат на нашите моментални околности. Среќата може да биде добра, но радоста е многу подобра. Среќата е често минлива бидејќи околностите во животот се менуваат, но радоста во Христа има вечна природа.

Сабота, 23 септември 2017

ШТО ЗНАЧИ ДА СЕ ИСКУСИ РАДОСТ ВО ХРИСТИЈАНСКИОТ ЖИВОТ?

Радоста е плод на Светиот Дух (Галатјаните 5,22,23), но често може да изгледа недопирлива за христијаните. Пред да погледнеме како можеме да доживееме радост во христијанскиот живот, најпрво мораме да признаеме дека радоста не се темели на околностите. Всушност, радоста не нè спречува да доживуваме негативни емоции. Радоста е длабоко вкоренето чувство на среќа поради она што Бог го направил и што го прави сега за нас. Грчкиот збор употребен во Писмото за „радост“ е сличен на грчкиот збор за „милост“. Вистина, радоста е милост што ни е дарувана од Бога. На кој начин, тогаш можеме да го прифатиме и да го доживееме дарот на радоста?

Многу е важно од која перспективата гледаме на работите. Кога гледаме на тешките околности во нашиот живот или на фрус-

трациите што ги доживуваме, природно одговараме со незадоволство. Кога размислуваме за сè што Бог направил за нас, обично одговараме со благодарност и радост. Тоа не значи дека не ги признаваме тешкотиите на овој живот или нивниот недостаток во нашиот живот. Наместо тоа, признаваме дека Бог сè контролира и дека нè сака.

Кога ја изразуваме нашата загриженост, а во исто време се потсетуваме на Божјата добрина, се ослободуваме од товарот што го носиме. Можеме да доживееме радост кога своите товари му ги предаваме на Христа. Тој ни помага и врз себе го зема најголемиот товар. Кога сфаќаме дека Тој се грижи за нас и за нашата конечна победа во Него, можеме да доживееме радост, дури и кога нашата душа носи тешки маки и товари.

Тешкотијата не бил непознат збор за Павле (2. Коринќаните 11,23-27). А, сепак тој зборувал за темата радост, посебно во посланието до Филипјаните. „Радувајте се секогаш во Господа! Пак велам: радувајте се! Вашата кротост да им биде позната на сите луѓе! Господ е близу. Не грижете се за ништо, туку во сè преку молитва и молба со благодарност искажувајте ги своите просби пред Бога! И Божјиот мир, што го надвишува секој ум, ќе ги запази вашите срца и вашите мисли во Христа Исуса“ (Филипјаните 4,4-7).

Меѓутоа, ние нема да запреме тука. Павле продолжува и вели: „Впрочем, браќа, сè што е вистинско, што е чесно, што е праведно, што е чисто, што е љубезно, што е на добар глас - ако е некаква добродетел, ако е некаква пофалба - мислете на тоа!“ (Филипјаните 4,8).

Откако сме ги упатиле своите молитви на Бога, треба да ја одржуваме небесната атмосфера. Да размислуваме за оние работи кои се вистински, праведни, пречисти, прељубезни и славни. Ние не се задржуваме на нашата тага, туку на Божествената добрина и убавина кои изобилно го исполнува нашиот живот.

Покрај молитвите и соодветна небесна атмосфера, ние црпиме радост и од заедништвото. Создадени сме за заедница, како што може да се види од божественото создавање на Ева да биде Адамов помошник, така и од Павловиот опис на црквата како тело

составено од верници (Римјаните 12,3-13). Христијаните се повикани да се храбрат едни со други (Евреите 3,13); (1. Солуѓаните 5,11). Со пријателите можеме да ги делиме и своите болни и своите среќни моменти од животот (Римјаните 12,15).

„Ете, колку е добро и колку е мило кога браќата живеат заедно“ (Псалм 133,22).

Сабота, 30 септември 2017

РАДОСТ ВО ГОСПОДА... ВО МЕНЕ?

Радоста е во центарот на Божјиот план за човечките суштества. Затоа Библијата зборува не само за нашата потреба да имаме радост во општа смисла, туку и за онаа посебна радост која произлегува од заедницата со Бога. Откако ги поучувал колку е важно да му бидат послушни на Бога, Исус им рекол на своите пријатели дека Негова цел е тие да бидат исполнети со радост, но не со каква било радост, туку со комплетна радост.

Библијата ја става радоста во категорија која не подлежи на избор. Радоста е налог. Недостатокот на радост (тагата) е сериозна слабост на црквата, слабост која религиозните луѓе се посебно наклонети да ја искажуваат. Тоа е слабост која можеби најмногу се толерира во црквата.

Ние во голема мера сме ја потцениле неопходноста да се радуваме. Немија ѝ рекол на својата ожалостена заедница „И Немија уште им рече: ’Отидете и јадете мрсни јадења, и пијте благо, и испратете им дел на оние, кои немаат ништо подготвено, зашто ова е ден посветен на нашиот Господ. Не нажалувајте се: Господовата радост е ваша сила“ (Немија 8,10).

Радоста е сила. Нејзиното отсуство создава слабост. Радоста е едно од основните обележја на Божјиот карактер. Бог е најрадосното битие. Неговата радост е вечна. Неговите творби да бидат одблесок на Неговата радост – тоа била божествената намера. Псал-

мистот зборува за сонцето кое излегува како младоженец од својата прва брачна постела и како силен човек оди по својот пат со радост. Ова не е само сликовит опис, ова е израз на Божјата непресушна радост на едноставното сознание дека постоењето е нешто добро. Како суштества создадени според Неговиот лик, повикани сме да ја одразуваме божествената радост во нашиот живот.

Можете да станете радосна личност. Со Божја помош тоа навистина можете да го остварите. Кога не би било така, писателите на Библијата не би ни го заповедале тоа. Меѓутоа, радоста е вештина што се учи. Ние мораме да ја преземеме одговорноста за нашата радост. Нашата радост е НАША одговорност – не на нашите родители, на сопругникот или на децата.

Псалмистот вели, „ Ова е денот што Господ Го направи да Му восклицуваме и да Му се радуваме Нему!“ „Ова е Господов ден.“ Ова е денот што Бог го создал. Да се радуваме во овој ден што Христовата смрт нè откупила. Ако сакаме да дознаеме што е вистинска радост, мораме најнапред да го запознаеме Бога. Да го сториме тоа денес!

Градиво за сабојна школа

За подобра саботна школа

3/2017

Излегува тримесечно

Издава:

Одделение за саботна школа
Христијанска адвентистичка
црква во Р. Македонија

Подготвил: Мелита Томовска

Одговара: Томе Трајков

За интерна употреба